



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Per quid dimetienda magnitudo nostrarum satisfactionum: an ipsæ communicari possint aliis: ad quid sint Indulgentiæ & Purgatorium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

His stantibus, dicas adhuc, interrogavit nostrum hominem Ecclesiasticus, dicas adhuc, opus non esse quidquam agere nos ipsos vel pati pro salute nostra, eò quòd JESUS CHRISTUS satisfecerit, & satisfuerit passus pro illà dicas adhuc cum hæreticis, quod sit inferre injuriam Passionem JESU CHRISTI, affirmare, agendam esse poenitentiam, eò quòd ipse satisfecerit pro nobis? Nonnè, hoc idem esset, ac dicere, non amplius esse orandum, ne fortè injuria inferatur orationi JESU CHRISTI; non amplius adorandum esse Deum, ne forsan inju-

rià afficiatur perfecta adoratio JESU CHRISTI; non amplius exercendam humilitatem vel patientiam in occasionibus aliquid tolerandi, ne fortassis injurià la cessatur humilitas & patientia JESU CHRISTI. Vellesne sequi ejusmodi Evangelium?

Non respondit ipse, satisfactum est mihi Doctrinà tuà circa modum totum Catholicum & spirituale, participandi è divinis satisfactionibus JESU CHRISTI. Sed residua sunt mihi adhuc quædam dubia, quorum à te efflagito declarationem. Liceat mihi illa tibi proponere.

ARGUMENTUM.

Per quid dimetienda magnitudo nostrarum satisfactionum: an ipsæ communicari possint aliis: ad quid sint indulgentiæ & purgatorium.

ARTICULUS V.

Valor boni operis desumit mensuram suam non ex labore, sed ex amore.

AUdivi sæpius dici per modum parcemiæ. Si habeas plus laboris, quàm alius, in faciendo bonum, habes etiam plus meriti. Sed assentiri non possum, hoc semper esse verum: video namque eos, qui ignavi valde sunt, quique parum habent bonæ voluntatis, dimidià ex parte plus habere laboris, quàm habeant alii, in satisfaciendo suæ obligationi. Nonnè hoc esset dicere, quòd, cum plus habeant laboris; plus quoque habeant meriti?

Hac ratione plus traheret quis commodi ex eo, quòd esset ignavus, quàm quòd servidus, plus lucraretur voluntatem habens languidam & infirmam, quàm habens ardentem & generosam; & imperfectissimi mererentur plus perfectissimis.

Non accipis id benè, responderet Ecclesiasticus; Non semper verum est, quòd ubicunque plus est laboris, plus etiam sit meriti. Siquidem non præcisè ex magnitudine laboris dimetienda est magni-

magnitudo meritorum vel satisfactionum, quæ inveniuntur in bonis operibus. Est magnitudo amoris, qui nostra dimittitur merita, nostras satisfactiones; hic enim valorem tribuit omnibus nostris operibus; est fervor bonæ voluntatis, hæc enim tantum habet roboris, quantum habet amoris Dei: ita ut longissime absit, quod verum sit vitiosum hoc adagium: si habeas plus laboris, quam alius, habebis etiam plus meriti; imò potius contrarium est verissimum. Si habueris minus laboris in faciendo bonum, habebis plus meriti, habes enim plus amoris Dei & voluntatem magis fervidam, quæ tibi tribuit hanc facilitatem operandi bonum. Et hæc prærogativa est perfectissimarum animarum, maximoque ardentium Dei amore, quod multò minus habeant laboris in exercitiis virtutum, & incomparabiliter plus meriti, quam alii.

In quo sensu
verum sit:
quò plus la-
boris, plus
meriti.

Plerùmque quò majora, magisque laboriosa sunt operà, tanto etiam magis meritoria sunt, magisque satisfactoria, non ex causa majoris laboris, sed ex causa, quòd major requiratur amor ad aggrediendum illa, & exantlandum illum laborem: ex pondere enim amoris Dei omnia suam desumunt mensuram; omnis actio, in qua plus erit amoris Dei, plus habebit valoris, abs eo, quòd

attendatur, an minus vel plus laboris habeat ex seipsâ. Ubi plus valoris est, ibi plus est meriti; & omne opus, quòd plus habet meriti, plus etiam satisfacit pro peccatâ peccatis nostris debitâ. Amor igitur est mensura nostrorum meritorum, nostrarumque satisfactionum in omnibus iis, quæ agimus. Et ignorantia magnæ hujus veritatis decipit hæreticos, quando tam ardentem oppugnant merita humana, & satisfactiones humanas, nobisque exprobrant, quid salvare velimus nosmetipsos, & satisfacere pro peccatis nostris per satisfactiones humanas, & promereri paradysum per merita humana, quòdque hoc injuriâ afficiat Passionem Redemptoris,

Magna est malitia, vel maxima saltem ignorantia, ita loqui: Nam, ut verum fatear, nec merita humana dantur, nec satisfactiones humanæ; quia quidquid purè humanum est in nostris operibus, nil meretur, nec quidquam satisfacit coram justitiâ Dei, respectu vitæ vel mortis æternæ: non nisi divinum est, quòd meretur, quòdque satisfacit, & nihil divinum est in nostris operibus, quàm dignitas, quam recipiunt ex amore Dei, qui ipsorum est principium; & per illum omnia merita divina sunt, & satisfactiones divinæ. Sed mirum arcanum est in amore divino ad tribuendum valorem nostris bonis

M m m m ope-

operibus, ad quæ conficienda nos impellit: ipse non nisi unus est in seipso, nihilominus valde diversus in suis est qualitatibus, & juxta hanc diversitatem tribuit etiam diversos characteres bonis nostris operibus, quæ ipsius sunt opera.

Patres vitæ spiritualis observârunt, quod amor divinus tribus modis dominetur in animabus. Modò est amor affectivus, & modò est amor effectivus, & modò est amor patiens vel Crucifixus. Amor affectivus est totus in deliciis, in gustibus, in fervore, in solatiis, quæ magnam tribuunt facilitatem in operando bonum: Hic plerùmque est amor incipientium, quibus Deus præbet ubera & dulcedinem lactis, velut infantibus. Hic amor confert animabus magnam facilitatem in exercitiis virtutum, & omnia illa, quæ faciunt, procul dubio multum habent meriti, cum multum habeant amoris, quantumvis parum vel ferè nihil laboris habeant.

Amor effectivus.

Amor effectivus non tantum habet suavitatis, nec tantis plenos deliciis saporibus, sed plus habet roboris & fervorem magis generosum. Is totus est in labore & in difficilibus magnarum virtutum exercitiis: ipse est amor proficientium, quibus Deus incipit reddere paulisper acerbis, abundantes has divino-

rum suorum uberum consolationes, quosque experiri permittit difficultates virtutis magis quam antea. Ex hoc quandoque persuasum sibi habent, quod retrocedant, & plurimum jam deciderint a primo suo statu. Sed è contrario ipsæ magis progrediuntur, cumque non amplius infantes sint, quæ portari debeant brachiis, Deus permittit ipsas suis paulisper incedere pedibus & sufferre laborem itineris; & quia paululum fortiores evaserunt, portandam imponit ipsis portionem quamdam magis ponderosam Crucis suæ; sed suppeditat quoque ipsis plusvirium, juxta proportionem majoris ipsis inpositæ molis. Omnia quæ faciunt in hoc statu, procul dubio, longè plus habent meriti, quam habebant in alio, non solum, quia plus laborant, sed quia multò plus diligunt & amant.

Tandem amor patiens vel Crucifixus spoliatus est omnibus: non habet is amplius nec dulciores, nec consolationes, sicut amor affectivus; nec vires sensibiles aut fervorem generosum, velut amor effectivus. Ipse totus est in fastidiis, in repugnantibus, in Crucibus, in impotentia præstandi aliquid boni. Videtur animæ in hoc statu, se perdidisse omnia, seque delapsam esse in profundam abyssum perditionis,

co-

èòquòd nil ampliùs habeat refiduum nec devotionis, nec fervoris, nec honorum exercitiorum, nec quidquam, nisi fastidia, videndo se tam miserabilem, postquàm fuerat tam beata, nec aliud, quàm voluntatem, quàm velit esse Dei. Sed videtur ipsi, hanc non esse voluntatem, nisi ignavam & inutilem, sibi que esse impossibile, ut ipsa sit Dei, èòquòd nil valeat præstare boni; & hoc est, quòd totam constituit Crucis ipsius molem. Et Deus, qui sibi complacet ita videre ipsam, non permittit, ut videat, quòd nunquam fuerit in meliore statu, quòdque nunquam amaverit amore magis puro, magisque forti, èòquòd amor hic patiens sit & Crucifixus, qui est amor animarum perfectarum.

Excellentia & puritas amoris patientis.

Eheu! nisi ipsa ardentè amaret Deum, non ita torqueretur, sicut torquetur, ex eo, quòd credit, se ipsum amare non posse. Si non desideraret ex animo placere ipsi, non tam sævo afficeretur dolore, sicut afficitur, dum conspicit, se facere nil posse, quòd ipsi placeat. Si Deus non esset unicus ipsius amor, solum ipsius desiderium, solumque ipsius solatium, ipsa tota, sicuti est, non foret desolata. Sed impossibile est, recipere aliundè aliquid solatii, cum cætera omnia non habeat cordi, cum non amet nisi Deum, cum nil velit, nisi illum,

cum nil desideret, nisi ipsum solum; verum de hoc nil novit ipsa, quòd etiam est causa, cur maneat destituta solatio. Nihil est purius, nihil divinius, nihil admirabilius hoc amoris genere, quòd tam amarum videtur animæ, èòquòd ipsius non agnoscat pulchritudinem. Nullum habet ipsa solatium faciendo aliquid bonum, sed merum fastidium non faciendo, & non tolerando nisi malum videtur ipsi. Et in hoc amat ipsa amore prorsus pœnoso & in Crucem suffixo. Sed hoc totum, quòd patitur in hoc statu, est valoris & meriti inæstimabilis coram Deo, èòquòd ex una parte molestissimos exantlet labores, & ex altera amet amore, qui sibi non habet æqualem.

Videbatur benè, quòd noster homo hæc audiens, non esset satis spiritualis, ad capiendum illa: siquidem citra id, quòd penitentiùs consideraret ingentem thesaurum meritorum & satisfactionum, quibus locupletare se possunt animæ, quæ amant tam pœnolo amore; ecce tibi questionem, quam proposuit pro nostro Ecclesiastico. Aveo scire, mi Domine, an possimus mereri vel satisfacere tum pro aliis, tum pro nobis. Vidi non paucos, qui jejunabant, dabant elemosynas, agebant pœnitentiam pro aliis, persuasi insuper animo, se

Quæ bona spiritualia communicare nobis injuriam possimus.

M m m m m 2 per

per talia liberare posse animas è purgatorio; nec defuerunt alii qui lucrabantur indulgentias, tum pro se, tum pro amicis suis. Quid hoc sibi vult innuere? An sic succurrere possumus utrique tam ex corporalibus, quam spiritualibus nostris bonis?

Quis dubitat, respondit Ecclesiasticus, quia omnis generis bonum est communicabile; & si incumbit divitibus, qui abundant bonis temporalibus, facere elemosynas indigentibus; cur verum non sit, quod, qui abundant bonis spiritualibus, possint ac debeant horum participes reddere eos, qui illorum laborant penuriâ? Nihilominus distinguendum est inter merita & satisfactiones. Merita respiciunt acquisitionem beatitudinis; satisfactiones respiciunt liberationem à pœnis, quæ nostris, debentur peccatis. Nunquam accumulare possumus merita nimia ad acquirendam beatitudinem. Ecce quare Deus noluerit, ut mereri possimus pro aliis, quod pro nobis ipsis. Nemo unquam fuit, nisi Jesus Christus, qui largiri potuit omnia hæc merita hominibus, eò quod is non indigerit illis pro seipso. Sed nos tamen accumulare possumus plures satisfactiones, quam indigeamus ad solvendas pœnas peccatis nostris debitas. Ecce quare Deus voluerit, ut satisfactiones nostras

communicare possemus aliis, vel nos illis voluntariè privare ex charitate, illasque donare aliis, quando etiam nobis forent necessariæ.

Ecce, quare pœnitentiam agamus pro aliis, id est, jejunemus, nos maceremus, exolvamus in corpore nostro pœnas debitas illorum peccatis. Ecce quare lucratur indulgentias, non solum pro nobis ipsis, sed etiam pro aliis, sive vivis, sive defunctis animabus in purgatorio. Reperire est, qui ex devotione & charitate cedant animabus purgatorii, quidquid satisfactorium in suis habere possunt operibus. Vide sextum ex *exercitiis Christiani Interioris*, quod docet modum, & illius demonstrat utilitatem.

Sed tandem, quid sunt indulgentiæ, quas lucratur pro nobis ipsis & pro aliis? Est articulus fidei, quod potestas indulgentiarum relicta sit à Christo Jesu Ecclesiæ suæ, quodque illarum, usus utilis sit populo Christiano. Hæc propria sunt verba professionis fidei nostræ. Habemus thesaurum infinitum meritorum & satisfactionum Jesu Christi; quilibet haurit è thesauro meritorum Redemptoris, illaque sibi appropriat per media, quæ exposuimus in præcedenti consultatione, & omnia ipsius merita ita manent ipsi soli, ut communicare illa non possit aliis.

Sed

Quid sint indulgentiæ & purgatorium.

Sed eodem tempore haurimus e thesauro divinarum satisfactorum ejus, eâ ratione, quam modo explanavimus loquentes de Corpore mystico Jesu Christi; & esse poterit, quod plures sanctæ animæ ex illo acquisiverint sibi plus, quam indigeant ad satisfaciendum cunctis pœnis, quæ suis debentur peccatis. Quod superabundat, manet in thesauro spiritali Ecclesiæ, qui propterea compositus esse dicitur ex satisfactionibus Jesu Christi & Sanc-

torum; & exinde hauriuntur indulgentiæ, quæ aliud non sunt, quam solutio omnium pœnarum, quæ debemus justitiæ Dei pro peccatis nostris, Papa, qui velut caput visibile totius Ecclesiæ, est dispensator omnium ipsius thesaurorum spiritalium, concedit nobis indulgentias vel plenarias, vel limitatas, prout expediens judicaverit secundum Deum. Sufficit de hoc argumento.

CONSULTATIO XXV.

De Jure, quod Jesus Christus acquisivit super nos, deque Diversis Titulis, quos gerit respectu nostri.

Grandis erat fiducia, juxta opinionem S. Bernardi, quando S. Petrus Apostolorum Princeps, loquens nomine aliorum omnium, dicebat Jesu Christo: Ecce reliquimus omnia, quid ergo erit nobis; omnia reliquimus, ut sequeremur te, quid ergo dabis nobis proemii? Itane? loquimini de premio, quasi divinus Magister vester obligatus foret vobis, quando nec minimam exhibuistis obligationis vestræ partem, quæ ipsi obstricti estis? An ignoratis, quod jura, quæ habet in vos, tam magna sint & ampla, ut nullo arctentur sine? Considerate illorum solummodo

tria, & cetera relinquit omnia.

Inprimis est Creator vester, ipse est, qui eduxit vos e profunda abyssu nihili, undè exiissetis nunquam absque ipso: Eratis nihil, & nihil merebamini, & ex sola sua bonitate vos fecit, quod estis, & quidquid habetis, dedit vobis; consequenter debetis ipsi omnia, & ipse nil debet vobis. Probè novi, totam adorandam Trinitatem esse, Patrem, & Filium & Spiritum Sanctum, quæ dederit esse vobis per Omnipotentiam sibi communem; nihilominus verum est, quod Jesus Christus, qui secunda Persona est, contribuerit illuc, secundum nostrum intelligendi

M m m m 3 mo-

Toti sumus
Jesu Christi
ob magnas
tres obligaciones,

Inprimis est
Creator nos-